

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII. ● № 9 (709). ● П'ЯТНИЦЯ, 20 СІЧНЯ 1967 р. ● Ціна 2 коп.

ОБГОВОРЕННЯ ПОДАРУНКУ

Обласна нарада передовиків сільського господарства

Подарунком Великому Жовтню буде успішне виконання соціалістичних зобов'язань ювілейного року, які схвалила обласна нарада передовиків сільського господарства, що відбулася вчора в залі обласної філармонії.

Нараду відкрив перший секретар обкому КП України М. К. Кириченко.

З доповіддю «Про підсумки виконання соціалістичних зобов'язань по виробництву та заготівлях сільськогосподарських продуктів в 1966 році та завдання по дальшому розвитку сільськогосподарського виробництва в 1967 році» виступив голова облвиконкому П. С. Кошевський.
(Закінчення на 2-й стор.).

КОЛИ ЧОЛО В ПОТУ

АВТОРИТЕТ ТВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

СКЛАДНО І НЕЛЕГКО завойовувати авторитет для своєї організації. Не хитрістю, не пишмоваством, а працею, великою працею. І радісно на серці, коли робітники з повагою відгукуються про добрі наші справи. Але в колективі приходять новачки. Що сказати їм про авторитет нашої організації, які слова знайти, щоб схвалити...
(З листа Івана ДУБОВИКА, секретаря комсомольської організації енергоцеху заводу «Червона зірка»).

ЯК ЗДОБУВАВСЯ авторитет? Не твій, не мій, а наш. Нашого комсомолу, нашої комсомольської організації, нашої комсомольської групи.

Он бачиш, Іване, зайнялися блакитними димами димарі твого заводу. На ньому ми зустрілися з тобою, з твоїми болями й радіощами, зльотами й сумнівами. Нелегко тобі. Бо ж на зміні і після зміни тобі ще треба скоплювати найменші порухи громадського «барометра» — думки, настрої, захоплення товаришів

до Спільці. Бо ти комсорг. І від тебе в першу чергу залежить авторитет твоєї організації, нашого комсомолу.

На одному з заводів працював Іван Голубенко. Групкомсормом був. Ще безвусим. І теж не знав, які слова знайти, коли його питали про авторитет. А потім в газетах з'явилося повідомлення про те, що в тайзі споруджуватиметься нова гігантська гідроелектростанція. Іван би міг жити у веселому місті, де в парках шумлять клени. А він поїхав у Сибір,

обрав важку дорогу і пройшов її до кінця. З вогнистим блиском в очах дивились робітники цехів на фотографію Голубенка, вміщену в одній з центральних газет. І мовчали. Але в їхніх очах, Іване, ти б міг помітити гордість за свого комсорга, для них він був справжнім авторитетом. І не тільки він, а вся комсомольська організація, в якій зростав і виховувався Іван Голубенко.

Твоя організація, Іване, авторитетна. Не тільки кипінням внутрікомсомольського життя. Не тільки співом дзвінкоголосим, маршем ударним на парадах. Твоя організація авторитетна справами.

70 тисяч кіловат-годин закономленої електроенергії. Кажуть, що цифри читати нудно, але вони красномовніші від будь-яких слів. Вони — це невтомний труд і пошук твоїх товаришів. В них — авторитет твоїх друзів. І ніяка сила не зробить комсомольську організацію справді авторитетною і сильною, як сила праці — колективної, творчої.

Розкажи, Іване, новачку про авторитет

свої організації. Pozнайом його з молодими робітниками, яким ще далеко до тридцяти, а на їх грудях сяють ордени. Повідай йому, що наукова організація праці — це справа рук комсомольських, що квіти в цехи принесли сімнадцятилітні юнки, що вони ведуть лік робочим хвилинам і грамам металу. Розгорни перед новачком газету, з якої посміхається сфотографований на березі сибірської річки Іван Голубенко. Чи схвалюється він, чи зрозуміє, а чому авторитет нашого комсомолу? Якщо в буднях твоєї організації новачок помітить небуденні справи Ленінської Спільки молоді він теж стане Іваном Голубенком і Олегом Кошовим, Павлою Корчагіним і Ванею Демченком. Він зрозуміє, що авторитет до нього не прийде разом з одержанням комсомольського квитка.

Авторитет здобувався першими комсомольцями двадцятих років. Його продовжує кувати юність на п'ятдесятилітньому рубежі нашої Радянської влади.

РУКУ, ТОВАРИШУ!

КІРОВОГРАД

48 НОВАЧКІВ

Юнаки та дівчата радо обступили Віктора Талпу.
— Вітаємо.
— Ні пуху, ні пера.
— Ну, чого ви, — сором'язливо посміхається юнак, — скоро всі одержите...

Для технічного навчання молодих робітників на Кіровоградському заводі радіовиробів створені всі умови. Зараз на курсах навчається 48 випускників середніх шкіл. Пройде небагато часу, і вони одержать розряди, працюватимуть слюсарями, токарями, свердлувальниками, електромонтерами.

Валентин Горбунов, Володимир Мінаков, Віктор Талпа вже стали поруч з кадровими робітниками.

Обговоривши Постанову ЦК КПРС про підготовку до 50-річчя Радянської влади, десятикласники готують подарунки цій знаменній даті.

В. ПШЕГОДСЬКИЙ,
секретар цехової комсомольської організації.

ПОМІЧНА

ІМЕНІ 50-РІЧЧЯ

«Виборемо право називатись колективом імені 50-річчя Великого Жовтня» — таке завдання поставили перед собою члени комсомольсько-молодіжної бригади Помічянського вузла Одесько-Кишинівської залізниці. Нині молоді залізничники, на чолі з Д. Палієнком, розгорнули боротьбу за економне витрачання палива, підвищення якості ремонту поїздів.

На закономленому паливі комсомольці зобов'язались до дня славного ювілею провести 24 поїзди.

М. КОЛОС.

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

СОФІЯ. В роки четвертої п'ятирічки у Болгарії збудовано сотні промислових підприємств і водогосп, споруджено понад 75 тисяч квартир, близько 4560 кілометрів асфальтованих шляхів.

НЬЮ-ЙОРК. Бійці Армії визволення Південного В'єтнаму за 37 кілометрів від Сайгона збили американський вертоліт. Вісім

військовослужбовців США, які були на борту вертольота, загинули, повідомляє кореспондент агентства АП.

ЗАХІДНИЙ БЕРЛІН. У Західному Берліні зростає число безробітних робітників і службовців. Лише за першу половину січня їх число зросло на 6000 чоловік і становить нині близько 18 000 чоловік.

(ТАРС).

СТВОРЕНО ШТАБ ФЕСТИВАЛЮ

Відбулося засідання оргкомітету по проведенню обласного фестивалю самодіяльного мистецтва, присвяченого 50-річчю Радянської влади. Голова цього комітету Д. С. Сивоял доповів про хід першого туру фестивалю і про посилення підготовки до проведення міських, районних і обласного фестивалю. З інформацією в цьому питанні виступили також голови районних фестивальних комітетів.

Оргкомітет затвердив штаб обласного фестивалю. В роботі засідання взяла участь секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська.

ДО ШАС, ХТО ШАС ХИСТ!

Повернувся солдат з армії, задумливо йшов вулицями рідного села, завернув до клубу.

Зупинився неподалік. Тихо в клубі, безлюдно. Засмученим повернувся Микола додому. Включив радіо, замислився. Ген-ген полетів думками за пісню. Згадалася бадьора солдатою. «А хіба в нашому селі нема співаків, танцюристів? Хіба молоді не хоче весело відпочивати?»

З такими думками і прийшов Микола Буревич до правління колгоспу імені Жданова.

Секретар парторганізації уважно вислухав юнака, а через деякий час він вже навчався у Кіровограді на

курсах баяністів. Повернувся в село — і зразу за діло. Починати, як кажуть, треба було з «азів». Зібралися члени комітету комсомолу, довго і гаряче говорили, як привернути молодь до участі в гуртках художньої самодіяльності, а потім вирішили обговорити це питання на комсомольських зборах.

Вже наступного після зборів дня прийшла до клубу телятниця Людмила Клименко та ще й сестру свою привела. Обоє ж співають, як соловейки... А потім поріг клубу переступили агроном Микола Лизогуб, медпрацівник Галина Немировська... От тільки доярки ніби й погоджувалися

співати в хорі, а ввечері «забували» прийти на заняття.

Комітетчики і вдруге, і втретє поговорили з ними. Потім з концертом на ферму прийшли. До хору записалося тридцять чоловік.

Про самодіяльних аматорів колгоспу знають у всьому районі.

Перший заспів колгоспної молоді справді вдалий. Але самодіяльні артисти не зазнаються. Коли після концерту я підійшов до Миколи Буревича, якого, до речі, комсомольці артилі обрали своїм атакачком, він, ніяковіючи, відповів:

— Інтер'ю для газети? Що ви? Це ж тільки початок.

Так, це дійсно тільки початок. Хороший, вогнистий.

І. ДМИТРЕНКО.

Добровеличківський район.

Ката Пісна — учениця знаменитого сільськогосподарського технікуму і за сумісництвом співачка, учасниця самодіяльного районного Будівничу культури.

Фото Б. Вітохіна.

ОБГОВОРЕННЯ ПОДАРУНКУ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Про досягнення трудівників села в першому році п'ятирічки, про плани на ювілейний рік на нараді розповіли: перший секретар Олександрійського райкому партії К. І. Сабанський, начальник Бобринецького районного управління сільського господарства І. Г. Зідрашко, голова колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Герой Соціалістичної Праці П. І. Шліфер, голова колгоспу «Більшовик» Гайворонського району А. М. Суслло, голова колгоспу «Родина» Долинського району А. О. Гарлицький, завідувача МТФ колгоспу імені Леніна Новгородківського району, Герой Соціалістичної Праці К. П. Дмитровська, голова колгоспу імені Кірова Знаменського району М. М. Краснов, перший секретар Кіровоградського райкому партії Д. П. Коваль, голова колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнсько-

го району В. К. Поповкін, завптахфермою колгоспу «Іскра» Олександрівського району М. П. Різуи, перший секретар Петрівського райкому партії І. П. Кравченко, голова колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району, Герой Соціалістичної Праці Т. І. Шевченко, заступник голови Одеського облвиконкому А. О. Дудник.

На нараді виступив перший секретар обкому КПУ України М. К. Кириченко.

В роботі наради взяла участь делегація Одеської області.

На нараді були схвалені соціалістичні зобов'язання колгоспників і колгоспниць, робітників і робітниць радгоспів, районних об'єднань і відділень «Сільгосптехніка», спеціалістів сільського господарства Кіровоградської області на 1967 рік.

Переможцям соціалістичного змагання першого року п'ятирічки були вручені перехідні Червоної прапори.

Сміх, жарти. І знову примовки, задумались. Олівець злетів над аркушем, якесь мить так і висів непорушно, а потім пішов гуляти по аркушу. З'явилася карикура, а згодом і уявний підпис під нею. Другого дня «Колоску» вже розглядали колгоспники аркуші імені Леніна Новокиївського району. На фото: «проектористка» свинарки Ольга САНДУЛ, тракторист Олександр АРМАШ, доярка Поліна РУБЛЯ випускають черговий номер стінгазети. Фото В. МАЛЄЄВА.

НЕ РУКАМИ ЄДИНИМИ

Несу до обліковця повні дійниці теплого молока. А навстріч мені — дівчата. Обступили. Та в один голос: — Ану, давай свої вуха!.. До стелі його підкиньмо!..

І в кожній очі променяться.

— Що сталося? — запиту.

А вони: — Ти ж орденоносець, «Знак пошани» носитимеш...

Вітають. Зичать удачі. Мені, звісно, хороше. Але й трохи ніяково. Бо не такий ужо й широкий крок зробив. Прагнув, щоб мати завжди пудові надої молока. Два роки був у шерензі переможців. Та бачив, що можна зробити більше. Дівчата розуміють мене і кажуть:

— Нічого, ще підеш далі...

Друзі вірять, що можна досягти кращого. І я теж. Стараюся. Сам молодих тварин вирощую, бо є в групі

малопродуктивні корови.

Але єдиними руками ніни високо не сягнеш.

Всі ми вирішили взятися за професійне навчання. Організували зоветгурток. І тоді, як підводимо підсумки змагання за декаду, місяць, перед тваринниками виступає зоотехнік, інші спеціалісти колгоспу. Одразу видно, що є неабияка користь від лекцій, бесід у червоному кутку ферми. Підвищилася культура нашої праці, в тіснішому контакті стали ми з спеціалістами.

Вважаю, що варто ще діловитіше розгорнути професійне навчання тваринників. Доцільно влаштовувати заліки. І тоді доярки, скотарі матимуть ще глибші знання.

Молодий колгоспник прослухав курс лекцій, став кращим виробничником. Чому б не присвоїти йому певний розряд? У кого буде вища кваліфікація — тому й заробітну плату варто

збільшувати. Тоді й профнаванчання в колгоспі стане більш масовим.

Часто чую про комплексну механізацію на фермі. Лише чую. У нас цього немає.

Дівчина повертається додому з роботи. Її похвалили за те, що беручка. І все ж вона не з добрим настроєм.

— Чого ж іще треба? — запитують часом деякі артільні керівники. — Гарні гроші одержала. Купуй, що хочеш...

Та коли ж у тій купленій сукні чи модних чобітках вийти дівчині на побачення з коханим? Це хвилює мене, моїх друзів. Про це варто подумати як слід кожному керівникові колгоспу. Якби механізми, то, можливо, дівчина і встигла б на побачення...

Зі мною працюють більше двадцяти молодих колгоспників. Більшість з них прагне у другому році п'ятирічки надійти до трьох тисяч кілограмів молока на корову. Маємо успіхи. Але повторюю: єдиними руками не піднімеш добрий вантаж. Хочеться працювати по-новому.

Володимир ОЛІНИК, дояр колгоспу імені Тельмана, Голованівського району.

Гуркочучи БУФЕРАМИ, поїзд зупинився. Вагон труснуло, Іван Гаджієнко вдарився потилицею об голі дошки підлоги. Різкий біль, що не залишав його після контузії, пронизав голову. Іван скреготнув зубами, стримуючи крик, що рвався з

горла, звільнився з шільного клубка тіл, підвівся. В голові, як і раніше, непомірний тягар, перед очима раз по раз плывуть каламутні кола і до того ж ця огидна нудота. Хоч би ковток води... При згадці про воду лейтенант облизав потріскані губи і судорожно ковтував густе повітря переповненого людсьми вагонами. Клятий снаряд. І треба ж було йому розірватися так близько. Вже краще б смерть, ніж полон.

«Поміч-на», — по складах прочитав червоноармієць, який стояв біля задротаного віконця. Іван стрепенувся. «Поміч-на? — перед очима лейтенанта постали білі стіни рідного будинку, висипані квітами вишні й стара мати на порозі. — Не може бути». Перемагаючи слабкість, пробрався до вікна, ухопився руками за край отвору. Ні, йому не вчулося. На фронтоні вокзалу великими літерами повторилося до болю знайоме, рідне слово. Іван пожалливо вдихав нічну прохолоду.

На рейках виднілися сиротливі постаті робітників, «батьку!» — беззвучно кричала його вимучена стражданнями душа. — Де ти? Хіба не бачиш, куди возуть твого сина?

Лейтенант глухо застогнав й притулився лобом до колійної полоси заліза. Йому стало соромно за слабкість. Адже це він повинен був захистити своїх старих, не допустити ворога до порогу рідного дому. А він у полоні...

Поїзд знову рушив. Мимо вікна попливли темні вікна вокзалу, цегляна коробка ваптажної кладової, водокачка... Состав набирал швидкість. Ось уже й будка на виходному посту біля Бахмацького парку. «В Німеччину? Ні! Не бути цьому!» Іван хутко стягнув з голови пілотку і обгорнув нею кілька дротин. Червоноармієць, що стояв поряд, мовчки простягнув другу. Гаджієнко почав методично смикати дріт. Вперед! Назад! Лівою! Правою! Тільки так можна відкрити собі шлях на волю.

Не витримавши натиску людської волі, затріщало залізо. З бридким дзвоном тріснула остання дротина...

Через деякий час Іван з'явився на вулицях Помічної. Через підпільників, якими керували Степан Коваленко і Василь Вовченко, дістав документи й почав працювати на станції. Вдень з товаришами ремонтував колію, а ночі розкручував гайки на стиках. Потім пішла робота складніша — добування зброї і організація диверсій. Встановивши радіоприймач, налагодили прийом і розповсюдження зведень Радіоінформбюро. Та найголовнішим була підготовка до переходу в партизанський загін, до рішучого і безпощадного герцю з ворогом. «Ні в якому разі не зриватися при зустрічах з німцями, — думав він, — не виказати себе». А це було дуже важко з його гордим, незалежним характером. Давалися ознаки й останні контузії. Особливо тяжко було стримувати себе з Вільгельмом, німецьким майстром, який наглядав за ремонтниками. Івана виводив з себе цей пихатий фашист.

Уночі, виходячи разом з Валентином Мурзіним, Борисом Рачковським і Анатолієм Долгополовим з котельної, Гаджієнко побачив на полотні Вільгельма. Робітник став за штабелем шпал і уважно слідкував за німцем. Вільгельм пішов до котельної. Гаджієнко услід за німцем збіг по приступках у підвал. Фашист повернувся на стукіт ніг за спиною і здригнувся, пізнавши робітника. Очі його забігали по пустому приміщенню. Єдиний вихід з нього був за спиною цієї страшної в своєму мовчанні людини. Гаджієнко впритул підійшов до німця. «Трясешся, жабо!» — промовив він кризь зуби і вдарив Вільгельма в жи-

віт. Фашист підскочив від болю і відкрив рота. «Мовчати!» — гримнув на нього Іван і вдарив другою рукою. Вільгельм лише тихо стогнав під градом ударів і з острахом поглядав на великий ключ, який виглядав з кармана робітника.

Прошло декілька тривожних днів. Іван роботу не кидав, щоб завчасно не привертати до себе і своїх товаришів уваги. Він розраховував, що Вільгельм, не бачаючи стеті посміховиськом серед німців, нікому не розповість про те, що трапилось. Але був твердо впевнений, що фашист змінить його при першій можливості, і завжди був насторожі. Головно, вирішив робітник, треба заволодіти часом, поки закінчиться підготовка до вильзду в партизанський загін.

Якось увечері друзі потягли Гаджієнка в кіно. Після сеансу він, чекаючи то-

ПІСЛЯ СЕАНСУ

варишів, зупинився під колоною в фойє. Схрестивши на грудях руки, Іван задумався. Перед очима все ще проходили кадри шойно баченого фільму, есесівці, які з дико розкритими ротами атакують наші позиції, танки і бронетранспортери, що рухаються по багнюці, трупи червоноармієць на полі бою... Хоч він і розумів, як знімали фашисти такі фільми і для чого показували населенню, але мимоволі ятрилося серце, мучив сором, що він ще не в партизанах, що недостатньо бореться з ворогом.

Із залу повільно виходили глядачі. Поряд з Гаджієнком зупинилася група офіцерів. Біля них в темно-синій парадній формі із золотими погончиками крутився Вільгельм. Він щось говорив, розмахуючи руками. Мабуть, ділився враженням від кінофільму. Офіцери не уважно слухали, перебігаючи очима по обличчях дівчат і презирливо посміхаючись.

— Багато ти розумієш, — сказав один з офіцерів і грубо вилаявся. Йому, мабуть, набридло слухати балаканину майстра.

— Думав не про них, — він показав головою на похмурі обличчя місцевих жителів, — впливають ці картини? Вони знають більше нас з тобою. Ну, а про тих, хто воює, і говорити нічого, — він здвигнув плечима. Раптом погляд офіцера зупинився на Гаджієнку.

— А це що за Натолсон?

І. ГАДЖІЄНКО. Фото весінних років.

Вільгельм разом з усіма повернувся до Гаджієнка і без колишнього похвальлення нехотя відловив:

— Робітник зі станції...

— Розпустили наволоч, — сказав інший офіцер, з сердитими водянистими очима. Шока його нервово засіпалася. Офіцера дратувала вільна незалежна поза Івана. — Базіки! — презирливо кинув він Вільгельму. — Вас би на них з автоматами послати!

Вільгельм почервонів і рушив до Гаджієнка. Йому хотілось показати себе перед фронтівниками. Йшов він нетвердо. (Закінчення на 4-й стор.)

ТИ НОСИШ ГАЛСТУК ПІОНЕРСЬКИЙ

ГІСТЬ — СІВІЯ НЕДР

У РОЧИСТА лінійка здавалася святою біло-червоною гірляндою квітів.

Виступили директор школи, учні. До мікрофону підійшла піонервожата В. І.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

№ 9 (709)

2 стор.

Пшинник і сказала: «До нас в гості завітала п'ятикласниця, Цайцької школи з Німецької Демократичної Республіки Сівія Недр. Вона гостює у родичів і хоче познайомитися з українськими піонерами».

Що тут сталося! Учні кинулися до дівчинки, оточили її. Посипалися запитання. Та виявилось, що Сівія розмовляє лише рідною мовою. Тоді на допомогу прийшла вчителька К. А. Кріпак. Схвилювана Сівія промовила: «Мені дуже приємно, що радянські учні так сердечно зустрічають німецьку школярку». Під гарячі оплески піонерів підбігла до піонервожатої і пов'язала свій синій галстук. Валентина Іванівна розчулено поцілувала

Сівю і одягла їй яскраво-червоний галстук радянського піонера.

Всюєю школою проводжали гостю до автобусної зупинки. Обнімали, гаряче тисли руку, обмінювалися адресами, дарували сувеніри. Так зародилася дружба з школярками німецького міста Цайтца.

Скоро, після візиту Сіві в Кіровоградській середній школі № 30 було створено гурток інтернаціональної дружби. Зараз піонери листуються з школярками двадцяти країн Європи і Азії. Щодня до школи надходять листи з Болгарії, Чехословаччини, НДР, Польщі, Югославії, Норвегії. Зарубіжні друзі пишуть про шкільні справи, обмінюються галстуками, сувенірами.

Носить болгарський галстук кольору стиглої вишні п'ятикласниця Надя Юдіна. А піонерка Аня Вихренко надіслала в село Хітово Толбухівського округу в Болгарії школярку Миті Велікову краєвиди Кіровограда.

Не залишаються байдужими молоді серця і до буднів героїчного В'єтнаму. Всі, як один, вихали восени піонери і комсомольці школи в колгоспні області на збір урожаю, а зароблені кошти внесли у фонд допомоги В'єтнамові.

Гурток уже розрісся до клубу. На пропозицію Людї Рибальченко його назвали «Голубом».

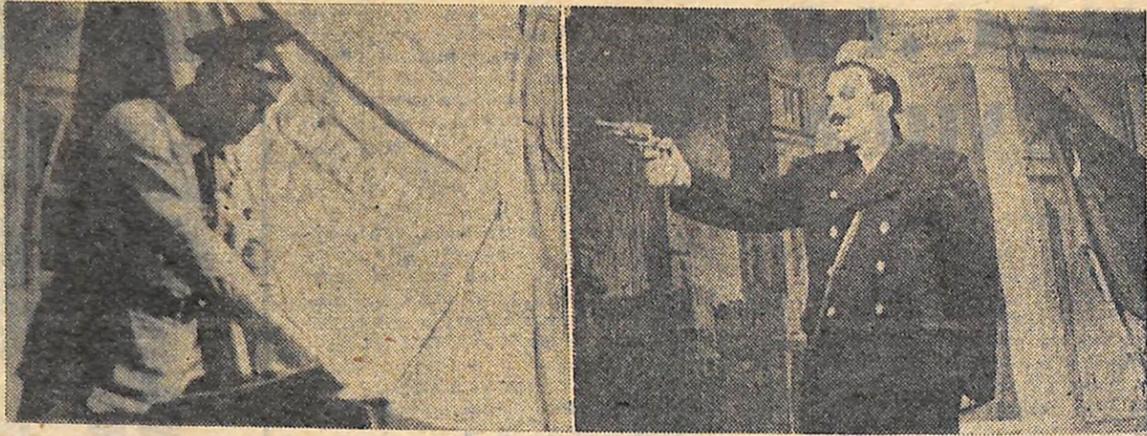
С. МАТУСЯК, учень.

СІЧНЕВИЙ БІЛЬ

Той день відбився
в пам'яті навк...
Ми бігали в шкільному
коридорі,
Дитячий гамір, жарта,
сміх і крик,
І білий сніг
зоринками надворі.
А потім дзвоник.
З галасом — у клас.
І вгамувались, лиш
за парти сіли.
Як двері відчинились,
і до нас
Зайшов — директор,
схудлий і змарнілий.
Не посміхнувся
як завжди — стоїть
Біля стола,
зібгавши зошит в жмені.
А далі:
— Дітя... (ще помовчав
мить) —
Помер учора
наш Ілліч, наш Ленін.

«Помер Ілліч...»
І звістка опекла
Дитяче серце,
бо вже добре знав я:
Трудівників
І міста, і села
Звільнив Ілліч
від горя і безправ'я.
І вже додому
я ішов — не біг,
Не пустував,
не борювався з другом.
Мені здавався
чорним білий сніг,
І в серці болем
озивалась туга.
Вже котрий січень
Котрої зими,
А біль у серці
Я досі коле,
З тих пір, як в школу
Ми ішли дітьми —
Дорослими ж
Верталися із школи.

Н. ДОБРІН.

ШВАНДЯ ПОЛОНИВ...

За останній час у драматичний колектив, що працює в Олександрійському районному Будинку культури, прийшло багато талановитої молоді. Тут, по суті, працює студія, в якій навчається близько 80 чоловік. Досвідчений педагог і головний режисер, заслужений артист УРСР І. П. Сагайдаров наполегливо працює з молодими аматорами. Вже полюбилися глядачам ролі, виконані студентом медучилища В. Курчійським, учнем середньої школи № 1 В. Єременком, викладачем музичного училища Д. Бондаруком.

Постановкою п'єси К. Треньова «Любов Ярова» драмколектив розпочав районний фестиваль мистецтва, присвячений 50-річчю Радянської влади.

На фото — сцени з спектаклю: вгорі — в ролі матроса Шванді викладач музичної школи Л. Бондарук. Роль електромонтера виконує директор Будинку культури В. Григоренко. Пра-

воруч — сцена розмови професора Горюстаєва (Д. Бернадський) з мобілізованим Пікаловим (Г. Саленко). Внизу — Любов Ярова (викладач зооветтехнікуму М. Поліщук). На крайньому нижньому фото — комісар Кошкін (зав. райбібліотекою П. Півняк) і Грозний (робітник електромеханічного заводу І. Тесленко).

Фото В. Ковпака.

Між нас — слово Ілліча

Виступає робітниця Катя Маржицька. Її змінює Валентин Дель. Потім слово бере вихователька К. Натолочна... З різних підприємств і установ зібралися ці люди, не всі й знайомі між собою. Та сьогодні всі вони — запальні співбесідники, жваво обговорюють працю В. І. Леніна «Завдання спілок молоді».

На читачку конференцію винесено кілька питань по цьому твору: «Які завдання поставив В. І. Ленін перед комсомольцями на третьому з'їзді комсомолу?», «Ленін про виховання комуністичної моралі», «Як втілюються в життя принципи морального кодексу?» — і молоді люди відповідають на них, кожний по-своєму.

Читачка конференція пройшла вдало. І це не випадково. Адже ще задовго до конференції працівники райкому комсомолу, бібліотеки, активісти проводили бесіди серед комсомольців і неспілкової молоді про працю В. І. Леніна. Конференція підсумувала зроблене раніше.

Б. МИКОЛАЄНКО.

м. Гайворон.

НЕСТАРІЮЧА МУЗА

Вірш Цитовича такий пісенний і милозвучний, що інколи навіть не помічаєш відсутності рими:

Вже споглади про літо ронить клен,
А ще на сонці, мов мазок той кров'ю,
Палає
огневий берези стег!
І в'яне в'яне, в затонах стигло стигне.

Іван Цитович — тонкий і проникливий лірик. В нього «капа листям липа вже безвлада», «в'ється лист, відчувши холодок», «по хащах таять свічі осені, хмаринки мляво мляють, млі... вже прийняла зима запрошини од засмутнілої землі» тощо.

Щось є в нього від раннього Тичини, а ще більше від нашого чудового лірика Олеса. Хоч це не заважає потові лишатися самим собою. Є в нього такі рядки:

Все ж — росу! Розкрилююсь в зростанні!
Хоч на думках скронях сивина...
Як п'януть мене кватки останні
Молодого, буйного вина!

Це не голослива заява. Поет справді розкрилюється в зростанні. І як свідчення цього — його життєстверджуюча, нестаріюча муза.

В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ,
член позаштатного відділу мистецтва.

Всі, хто кохається в «красному письменстві», очевидно, запам'ятали вірші Івана Цитовича. Майже одночасно великі цикли його поезій з'явилися у «Літературній Україні», журналі «Дніпро» та «Ранок».

Власне, запам'ятали — це не те слово. Скоріше, відкрили для себе самобутню творчу індивідуальність і стрисягнули їй на свою читачку вірність. Бо ж справжнє мистецтво можна лише любити або ненавидіти. Дивна доля цієї людини. З коротенької автобіографічної анотації дізнаємося, що перші поетичні зразки Цитовича з'явилися друком ще на початку нашого століття, що на знаменитих суботах Коцюбинського поет часто читав свої вірші разом з Павлом Тичиною та Василем Епанаєм. Його хвалили, йому пророчили літературне майбутнє.

Минали роки. Поезія Цитовича друкується на шпальтах газет, журналів, альманахів. Це — до сорокового року. А потім — жодного вірша, жодного друкованого рядка. І так протягом чверті століття, аж до 1965-го. Що це — результат творчої депресії, чи, можливо, якогось життєвого остракізму? Ні, ні ні інше. Цитовича багато пише. Активно шукає себе. А ось друкуватися не поспішає. Як свідчить він сам: «Важко, що рано, рано».

Яку ж треба було мати наполегливість і волю, щоб нещадно вимагаючи від себе, не спокунитися «відкритими дверима видавництва». Чи не правда, повчальний урок для скоро-спілих авторів скороспілих книжечок?

У віршах Цитовича, як і в кожному талановитому доробку, справді є оригінальні епітети та метафори, яскраві порівняння тощо. Але, окрім того, є «ще дещо», яке важко визначити, але без якого немислима непереписна творчість. Оце «ще дещо» — внутрішня одухотвореність його поезії. Вірші Цитовича так і світяться радістю буття. Вони (не побіжною

бути банальними) в повному розумінні слова сонячні. І справа тут не в оптимістичній тематиці. Цитович пише і про смерть, і про «сльози Гейне», і про «журливу стерню полів». Але навіть сум його — мажорний. Красномовною ілюстрацією до нього служать «Октави безсмертя». Вони навіяні смертю сестри поета. Але (зверніть увагу), як войовничеполіфонічно звучить уже перша строфа і яка вона узагальнююче масштабна:

«Назавжди шліфований надгробок
І перерозквітлі мертвий шерх,
І поминки хмільні, й злітання пробок —
Як свистає версі Обурливого — версі!
Колн не прах — життя моє доробок,
Якщо мій дух між безліч не померх —
Я відкидаю надмогильну казань
Казаню — мов фальш «сирпомазань».

Оплакуючи дорогу для себе людину, поет звертається до навколишнього оточення з проханням «до гурту назавжди сестру прийняти». І це не сентиментальність, а глибока спорідненість постового світосприймання з національним, народним. Згадаймо хоча б українські народні плачі.

Останнім часом в поезії з'явилася безліч ноктюрнів, сонат, етюдів, сюїт, прелюдів, скерцо і т. д. Це вже стало літературною пошестю — «омунічувати» заголовки. При чому більшість авторів чинять це лиш на тій підставі, що так модно. Тяжкі до музики і Цитович.

Але на відміну від тих, хто робить це для бездумної декорації, зовнішньої прикраси, музична стихія в творчості Цитовича — її органічний компонент. Відчувається, що ця сфера ним давно освоєна.

МИСЛИВЦІ ЗА ДІТЬМИ

Два обідранці у віці від 12 до 14 років, злякано оглядаючись, ввійшли в двері поліцейської дільниці одного з населених пунктів на півночі Цейлону. Після короткої розмови хлопчиків з черговим інспектором кілька джипів, вщерть наповнених озброєними поліцейськими, з ревом помчали в нічну імлу. До ранку джипи повернулися — вони привезли 35 дітей, а також кілька зв'язаних чоловіків.

Слідство, яке розпочалося, викрило існування на Цейлоні цілої галузі злочинного світу, давно відомої в таких цивілізованих країнах, як скажімо, Сполучені Штати під назвою «кіднэпінг» — викрадення дітей. Однак цейлонські бандити, на відміну від своїх заокеанських колег, крали дітей не для того, щоб вимагати з їх батьків солідний грошовий викуп. Вони не могли цього робити хоча б тому, що викрадені діти належали, як правило, до сімей бідняків і брати з них було практично нічого. Всі діти, відірвані від сімей таким жорстоким способом, продавалися у рабство і жили напівголодними, виконуючи під загрозою побойв роботу, на яку не завжди згодились би й дорослі.

Генеральний інспектор поліції Джон Атигалле звернувся до батьків і вчителів шкіл з закликом включитися у боротьбу проти «хвилі викрадення дітей». Він повідомив, що на Цейлоні тільки за 1966 рік зникло безвісті 3160 дітей, з яких було знайдено лише 527.

ВІДЕНСЬКИЙ ЛІС У НЕБЕЗПЕЦІ

Віденський ліс уславив Йогана Штрауса. Іскриста мелодія його вальсу «Казки Віденського лісу» ще й досі захоплює серця любителів музики не тільки в Австрії, а й у всьому світі. Віденський ліс — це предмет гордості мешканців австрійської столиці. Її не можна уявити без знаменитого лісу, який мальовничо розкинувся на схилах гір, що оточують місто.

І ось цьому лісові, такому милому серцю кожного віденця, загрожує небезпека. Про неї з хвилюванням пишуть австрійські газети. Крупні капіталісти все більше купують земельні ділянки

на території Віденського лісу. Там будуються розкішні вілли. Великі площі нові власники відводять під гаражі, плавальні басейни, спортивні майданчики. Керуючись тільки своїми примхами, вони безжалісно вирубують вікові дерева. Усюди це робиться без будь-якого врахування природних умов. І лісові доводиться відступати.

А тут — улюблені місця відпочинку мешканців Віденя. Скільки не буваеш у Віденському лісі, завжди бачиш типову картинку: цілими сім'ями, одягнувшись у спортивні костюми, з рюкзаками за плечима віденці йдуть по вже знайомих туристських стежках. Але тепер вони все частіше зустрічають на своєму шляху таблички з написами: «Особиста власність. Вхід заборонено»...

Ю. ТИССОВСЬКИЙ,
В. ВІНОГРАДОВ.
(ТАРС).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

ПІСЛЯ СЕАНСУ

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.)

В голові ще бродили випарі випитого перед кіно шнапсу.

— Геть звідси! — крикнув майстер, п'яно погонюючи перед робітником.

Гаджієнко повільно повернув голову. Вільгельм знітився під цим спокійним поглядом, але, згадавши, як робітник побив його, вихопив для хоробрості пістолет і заново, показуючи на двері:

— Рус, вські!! — цей окрик і особливо смішок за спиною додали йому сміливості, і він зробив ще один крок до робітника. Люди, що не встигли вийти з фойє, притулилися до стін. Навкруги стало тихо-тихо. Гаджієнко оглянувся, побачив розгублені обличчя знайомих і порожній простір, що створився навкруги нього і фашиста.

— Шнеллер!! — Вільгельм зробив останній крок і тиснув револьвером в рот робітника. З розбитих губ повільно потік струмок крові. Іван неначе закам'янів. Страшна лють закипіла в його гордій душі. Декілька секунд він пронизував поглядом фашиста. Потім різко підняв ліву руку і, неначе залізними кліщами,

здавив пальці Вільгельма. Очі німця ползли на лоб від болю, пальці розімкнулися, і в ту ж секунду револьвер був у руках Гаджієнко. Вільгельм побілів, мов полого. З облич офіцерів ралтово злетіли презирливі посмішки. Гаджієнко схопив майстра за груди і так рванув до себе, що з мундира посипалися гудзики.

— Ну, посміявся, гадоко?
Всі замерли. Гаджієнко опустил руку і надавив на спусковий гачок. Пролунав постріл. За ним другий, третій.

З насолодою дивився Іван на закам'янілих німців, кулю за кулею відправляючи в підлогу. Стріляти в німців він не міг, щоб не влучити в своїх. Випустивши останню кулю, кинув револьвер за пазуху напісмертвю від страху майстру, повернувся і рівним кроком, не оглядаючись, пішов до виходу.

Даромно шукали його німці по всій Помічній. А він був уже в партизанському загоні імені Ломарського. Скрізь і всюди шукав тепер окупантів і після кожної такої зустрічі вороги подорожувалися багатьох своїх солдатів і офіцерів.

Закінчив війну Іван Гаджієнко в самій Німеччині. Груди патріота прикрасили багато бойових нагород. Зараз колишній партизан, наш відважний земляк, очолює колектив залізничників станції Кишинів. Він у перших рядах людей, які борються за гідну зустріч 50-річчя Жовтня, надбання якого він так самовіддано захищав у роки тяжких випробувань.

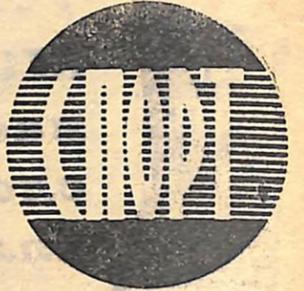
К. БЕРЕСТ.

м. Помічна.

«СОЛОТА ШАЙБА». Не одне хлопчаче серце хвилюється при цих словах! Хто не мріє виграти цей почесний приз, боротьбу за який розпочали десятки вуличних і дворових команд області. Обком комсомолу разом з обласною радою Союзу спортивних товариств і організацій прийняли рішення про проведення таких змагань. Першими взяли старт юні хокеїсти Новоград-Кіровоградського району. Найсильнішими серед них виявилися хлопчики команди «Буревісник» з вулиці Орджонікідзе солища Новоградки. Переможцям вручено кубок райкому комсомолу.

На фото ви бачите тринадцятилітніх хокеїстів з команди «Буревісник».

В ИХІДНИЙ день видався чудовим. Пошипує морозець, під ногами хрумтить доріжка. Настрій бадьорий, бо поспішаємо в центр міста на каток, де сподіваємося стати на ковзані і — хай свистить зустрічний вітер, хай на повні легені дихають груди. Найіви, ми не знали, які розчарування чекають нас цього дня.

Перше, звідки ми пішли не солоно сьорбавши, — це прокатний пункт заводу «Ремпобуттехніка». Тут в тісному приміщенні вже було декілька таких, як і ми, любителів швидкої їзди на ковзанах.

СЕРЕД ЗИМИ ЛЬОДУ...

— Сорок третього розміру немає, — відповіла їм працівниця прокатного пункту. Таку ж відповідь одержали і ми.

На стадіоні факультету фізвиховання педагогічного інституту ми побачили біле снігове поле. Його по діагоналі перетинали стежки. А ми сподівалися зустріти тут веселу юрбу ковзанярів і студентів-чергових, які подають поради початківцям льодового поля, почути жваву музику. Тільки вчора в міській раді Союзу спортивних товариств і організацій нам показали додаток до рішення міськвиконкому, в якому було записано, що все це має бути. І відповідальних визначено — декана фа-

культету фізвиховання М. Й. Гасмана і директора агрегатного заводу М. Д. Караманова. Хороші рішення залишилися на папері.

Третьє розчарування чекало в міському парку імені В. І. Леніна. Та хіба тільки нас? Ми були свідками, як сюди приїшли на прогулянку учні 7-го класу Кіровоградської школи № 8. Зі сльозами на очах вони повертали працівників парку ліжкі, які щойно взяли, щоб покататись. Вони великі для тринадцятилітніх дівчаток і хлопчиків, кріплення примітивне. А вибрати ні з чого, бо в прокаті всього-на-всього сім пар лиж. То, можливо, ковзані взяли б діти? Оп їх аж 50 пар в шафі іржавіє. Але ж немає, де ковзатися. Ковзанка не залита.

Втрачаючи будь-яку надію викресати сьогодні ковзанами сліучі льодові бризки, попрямували на стадіон «Зірка». І

тут нас чекало останнє розчарування, яке покляло кінець недільній прогулянці. Ставши в хвіст довгої черги (стільки шанувальників ковзанярського відпочинку!), ми надіялися лише на чудо. 90 пар ковзанів мало для стадіону.

У такий час випливають різні думки. Згадалася нам і розмова, почута у міській раді Союзу спортивних товариств і організацій про те, що в місті є 22 (двадцять дві!) ковзанки. І нам захотілося сказати і голові міської ради Союзу спортивних товариств і організацій тов. Тимофееву, і багатьом іншим товаришам, чні прізвища стоять в одній графі з заходами, накресленими на зиму:

— Дозвольте не повірити. Не повірити тому, що записано на папері.

М. МАР'ЯНЕНКО,
В. ГАНОЦЬКИЙ.

м. Кіровоград.

Я КЩО сезон 1966 року пройшов у європейських футболістів під знаком чемпіонату світу, то в 1967 році увага любителів футболу буде зосереджена на розіграші першості Європи.

Всі учасники першого чемпіонату Європи розбиті на групи, ігри в яких відбудуться за круговою системою — кожний з кожним. Протинники будуть зустрічатися двічі: на своєму і чужому полі. Вісім переможців груп увійдуть у чверть фіналу. На цьому етапі команди будуть грати також на своєму і чужому полі. В півфіналі і фіналі вирішено провести по одній зустрічі.

Про інтерес до нового чемпіонату можна судити вже по тому, що заявки на участь надійшли від 31 команди. І хоч основна боротьба почнеться восною, на фініші минулого сезону вже зіграно 20 матчів, які дають деяку можливість поговорити про ці баталії.

В першій групі (Ейре, Іспанія, Чехословаччина, Турція) основним фаворитом вважались Іспанці. І все ж вони зіграли вничю з ірландцями. Другу зустріч вони провели краще і виграли — 2:0. Набравши три очка, Іспанці стали лідерами. За ними йдуть футболісти Ейре, які обіграли турок (2:1). Чехи ще не грали на першість, але ряд товариських зустрічей показав, що криза зміни складу минула для команди щасливо.

У другій групі (Болгарія, Норвегія, Португалія, Швеція) теж не обійшлося без сенсації. В Лісабоні третій призер чемпіонату світу — збірна Португалії приймала шведів. Перед самою грою захворіли Торрес і Симоес, а півзахисник Колуна грав, ще не зовсім одужавши від грипу. В результаті один Ейсебіо нічого не зміг зробити. Португальці програли — 1:2. Болгари перемогли норвезьку команду з рахунком 4:2.

Радянських болельників, звісно, найбільше цікавить третя група (Фінляндія, Греція, Австрія, СРСР). Поки що два матчі зіграли фіни. Грекам вони програли — 1:2, а з австрійцями на своєму полі домоглися нічийного результату — 0:0. На основі цих зустрічей

оглядачі вважають, що збірна СРСР, яка вступить в бій навесні, без будь-якого зусилля забезпечить собі місце у вісімці сильніших.

У четвертій групі всього три учасники (ФРН, Югославія, Албанія). Всі ігри в цій групі ще попереду.

Шанси на перемогу в п'ятій групі (Угорщина, Голландія, НДР, Данія) має

ПЕРШІ КРОКИ

угорська команда, яку оглядачі називають невдахою чемпіонату світу.

Всього два матчі зареєстровано поки що в шостій групі (Італія, Швейцарія, Румунія, Кіпр). Румуни на своєму полі перемогли швейцарців — 4:2 і програли на виїзді збірній Італії — 1:3.

Багато розмов точиться навколо сьомої групи (Франція, Бельгія, Люксембург, Польща). Тут пророкують перемогу Франції, яка на кінець минулого сезону набрала 4 очка.

В останній групі чотири британських команди (Англія, Шотландія, Північна Ірландія, Уельс). Поки що між ними проведено два тури. В першому турі сюрприз підніс Уельс, який забрав очко в Шотландії — 1:1. Англіїці перемогли збірну Північної Ірландії — 2:0 і Уельс — 5:1, а шотландці виграли у Ірландії — 2:1. Лідирують англійці, які набрали 4 очка.

Боротьба за першість Європи розпочалася. Попереду шанувальників футболу чекає багато цікавих переживань.

(ЛПН). Олександр ВАСІН.

П'ЯТНИЦЯ, 20 січня. Перша програма. 11.00 — Теленовіни. (М). 11.15 — Для молодших школярів. «Дітям про звірята». (М). 11.45 — Концерт. (М). 16.30 — Наша телерадіограма. (Кіровоград). 16.35 — Голубий екран школярів. «Вечір англійської мови». (Кіровоград). 17.00 — Для школярів. Телевізійне агентство «Піонерія». (Передача з Куйбишева). 17.30 — Рішення XXIII з'їзду КПРС — в життя. «Застосуйте це у себе». З досвіду двоєзмінної роботи на фермах Знаменського району. (Кіровоград). 17.45 — «Земля кличе». Телесюжет. (Кіровоград). 18.10 — Кінопрограма. (Кіровоград). 19.40 — До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. «Людина, час і драматургія». Виступ М. Зарудного. (Київ). 20.00 — Естафета новин. (М). 21.00 — С. Антонов. «Два оповідання про Леніна». Прем'єра телеспектаклю. (Передача з Ленінграда). 22.10 — В ефірі «Молодість». (М).

Друга програма. 11.00 — Художній фільм «Двадцять годин». (Дніпропетровськ). 18.20 — Документальний фільм. (Дніпропетровськ). 19.00 — Концерт аргентинських гітаристів. (М). СУБОТА, 21 січня. Перша програма. 11.00 — «Явія Свердлов». Художній фільм. (К). 14.25 — Для молодших школярів. «Телезайчик». Як люди навчилися рахувати. (М). 15.05 — Для школярів. «Операція «Одеса». (Передача з Одеси). 15.45 — «Народний музей «За владу Роду». Про ший пам'ятник Іллічу. (М). 16.15 — Телевісті. (К). 16.25 — Клуб кіномандрівників. (М). 17.25 — Першість світу з ручного м'яча. Фінал. Репортаж з Стокгольма. 20.30 — Теленовіни. (М). 21.00 — Художній фільм «Ленін в Польщі». (Кіровоград).

Друга програма. 21.00 — «Музичні в'їзди в Ульнових». Концерт майстра мистецтва. (М). 22.00 — Художній фільм «Двадцять годин». (Дніпропетровськ).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР»

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ,